

Ob tabornem ognju

Dragi prijatelj Harma,

pišem ti, ker bi ti rad nekaj več povedal o tem, kako nameravam preživeti to poletje. Nizozemci ste navdušeni nad neokrnjeno naravo, te pa nam v Sloveniji ne manjka! Nameravam se podati na Kočevsko, ki jo kar v 90 % pokrivajo gozdovi. Najbrž ne veš, da so oblasti okrog leta 1330 in vse do druge svetovne vojne tam naseljevale nemško govoreče priseljence. V drugi polovici 19. stoletja naj bi jih bilo kar 22 000. Zaradi gospodarskih in političnih razmer je do druge svetovne vojne njihovo število upadlo na 12 500, po vojni pa jih je tam ostala le peščica. Danes večino teh vasi težko najdemo, gozd hitro prerašča njihovo površino, tu in tam najdeš kakšen vodnjak ali štirno, terase in staro sadno drevje.

Tebi, ki tako rad s šotorom kampiraš daleč od civilizacije, se bo ta pokrajina gotovo zdela vredna nove pustolovščine. Veliko že veš o naši zgodovini, lepo govoriš slovensko, zdaj pa imaš priložnost, da skupaj z mano raziščeš kotiček moje domovine, ki ima bogato kulturno dediščino s svojevrstnim pečatom, ki so nam ga pustili nekdanji prebivalci. Z najinim obiskom tega kar 800 km² velikega zapuščenega območja se bova navezala na izročilo, ki se je v teh krajih začelo pred 600 leti. Ta vez je pretrgana, Kočevska si nikakor ne opomore in ne zna oživiti teh opuščenih vasi.

Kaj praviš, bi se mi pridružil? Povezal sem se z društvom Sončni grič, ki je društvo za trajnostno kulturo bivanja in vrača življenje v opuščene vasi v Istri. Društvo bo v kraju Grintovec na Kočevskem julija organiziralo manjši kamp, kar pomeni, da bomo na prostem. V času covid-19 bo to gotovo izvedljivo. Obstaja načrt, da bi se na zahodnem delu vasi umestila večja obdelovalna površina, na kateri bi oskrbniki vasi gojili zelenjavo. Preostali del bi sčasoma prerasel v apartmajsko naselje hišic, zgradili bi mladinski dom in posadili večje drevo, okrog katerega bi se zbirali. Vse hišice bi bile zgrajene v slogu starih Kočevarjev, preprosto in s precej strmim ostrešjem. Zveni lepo, a do takrat je še daleč. Narava je zelo močna, človek ji lahko le stoji ob strani v svojih mimobežnih prizadevanjih.

Zaenkrat bomo zvečer posedeli ob tabornem ognju, na katerem bomo kaj spekli in se ogreli ob hladnih večerih. Ogenj z ognjišča bo v te zapuščene kraje prinesel življenje. Morda bodo iskrice, ki se bodo tam utrinjale, prinesle upanje, da bodo ti kraji nekega dne spet zaživi.

Lepo bodi,

Rok